09/03/2022

Οι Τεσσαράκοντα και η Τεσσαρακοστή, η παγωνιά και ο πόλεμος

/ Γνώμες

Τοῦ Μητροπολίτου Καστορίας Καλλινίκου

Διάγουμε τήν πρώτη ἑβδομάδα τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί ἐδῶ στήν Καστοριά καί τήν λίμνη της οἱ καιρικές συνθῆκες θυμίζουν τήν παγωνιά τῆς λίμνης τῆς Σεβαστείας, ὅπου μαρτύρησαν οἱ Ἅγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες, σάν σήμερα, 9 Μαρτίου.

Καί πέρα ἀπό τήν παγωνιά τήν ἀτμοσφαιρική, μιά ἄλλη ἰσχυρότερη παγωνιά διαπερνᾶ τήν ραχοκοκκαλιά ὅλης τῆς Οἰκουμένης: ἡ παγωνιά τοῦ ἀδελφοκτόνου πολέμου στήν Οὐκρανία.

Αὐτή τήν χειμωνιάτικη, λοιπόν, ἡμέρα (ἄν καί ἄνοιξη, ἡμερολογιακά) λάμπει ἡ μνήμη τῶν ἁγίων αὐτῶν Τεσσαράκοντα Μαρτύρων στρατιωτῶν πού μαρτύρησαν στήν παγωμένη λίμνη τῆς Σεβαστείας, πρός τούς ὁποίους στρέφουμε τά βλέμματά μας.

*

Οἱ ἅγιοι Τεσσαράκοντα δέχθηκαν τό στεφάνι τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ καί ἀξιώθηκαν νά ὑμνηθοῦν ἀπό τό στόμα καί τήν γραφίδα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, μέ ἕναν λόγο

του πού εἶναι θεόπνευστος, μνημειώδης, γλαφυρός, παρακλητικός, καί νομίζω ὅτι ἀξίζει νά τόν διαβάσει κάθε Χριστιανός καί κάθε ἕνας πού ἀγαπᾶ τήν παράδοση, ἀλλά καί τήν ἔνδοξη ἑλληνική γλώσσα.

Ποιός, ἄλλωστε, μπορεῖ νά ἐπαινέσει ἀξίως τούς ἁγίους ἄν δέν εἶναι καί ὁ ἴδιος ἅγιος; Ποιός μπορεῖ νά μιλήσει γιά τό Πνεῦμα χωρίς Πνεῦμα;

Ὅπως, ποιός μπορεῖ νά μιλήσει γιά ἕναν μεγάλο ἐπιστήμονα, ἄν καί ὁ ἴδιος δέν εἶναι ἐπιστήμονας; Καί ποιός μπορεῖ νά μιλήσει γιά ἕναν στρατηγό, ἄν ὁ ἴδιος δέν γνωρίζει ἀπό πόλεμο;

Ἔτσι, μόνον ἐξωτερικά μπορεῖ κάποιος πού δέν ἔχει Πνεῦμα Θεοῦ νά μιλήσει γιά ἕναν Ἅγιο, ἀλλά καί πάλι θά τόν ἀδικήσει.

Ὁ «ψυχικός ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ· μωρία γὰρ αὐτῷ ἐστι, καὶ οὐ δύναται γνῶναι, ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται. ὁ δὲ πνευματικός ἀνακρίνει μὲν πάντα, αὐτός δὲ ὑπ᾽ οὐδενός ἀνακρίνεται. τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν; ἡμεῖς δὲ νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν» (Α΄ Κορ. β΄).

Θέλω σήμερα, μνήμη τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα, νά ὑπενθυμίσω, ὡς λόγο παρακλήσεως καί στηριγμοῦ, γιά ὅλα ὅσα συμβαίνουν καί μᾶς πονοῦν καί μᾶς τρομάζουν, κάποια ἀποσπάσματα ἀπό τόν θεϊκό αὐτό λόγο τοῦ Μεγάλου Βασιλείου πρός τούς Ἁγίους Τεσσαράκοντα Μάρτυρες.

*

Ὁ βίος τους ἐν συντομίᾳ

Οἱ Ἅγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες ἦταν Χριστιανοί στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι ἀνακριθέντες κατά τόν διωγμό τοῦ Λικινίου στήν πόλη τῆς Σεβαστείας, ὁμολόγησαν τόν Χριστό. Ἀντιμετώπισαν τότε βασανιστήρια, τό τέλος τῶν ὁποίων ἦταν νά παραμείνουν τό βράδυ γυμνοί πάνω στήν παγωμένη λίμνη τῆς Σεβαστείας, ἐνῶ στίς ἀκτές της ἔκαιγαν προκλητικά θερμά λουτρά. Οἱ Μάρτυρες ἄντεξαν μέ χαρά τό μαρτύριο, ἐκτός ἀπό ἕναν πού λιποψύχησε καί ἔτρεξε πρός τό λουτρό, ὅπου ὅμως πέθανε ἀμέσως ἀπό τήν διαφορά τῆς θερμοκρατίας. Τήν θέση του ἔλαβε ὁ φρουρός τους, πού εἶδε νά κατεβαίνουν σαράντα φωτεινά στεφάνια ἀπό τόν οὐρανό, καί ἔτρεξε νά λάβει τό ἕνα πού ἔχασε ὁ λιποψυχήσας. Ἡ μητέρα μάλιστα τούς νεώτερου μάρτυρος, ὁ ὁποῖος ζοῦσε ἀκόμη τό πρωί, φοβούμενη μήπως οἱ βασανιστές τόν πλανήσουν καί τόν κρατήσουν μόνο του γιά νά τόν μεταπείσουν νά ἀρνηθεῖ τόν Χριστό, τόν ἀκολούθησε καί τόν συναρίθμησε μέ τούς ὑπολοίπους Μάρτυρες, καί ἔτσι τελειώθηκαν ὅλοι μαζί.

*

Ἀποσπάσματα ἀπό τόν λόγο τοῦ Μεγάλου Βασιλείου

Ὁ ἀριθμός Τεσσαράκοντα

…Ἐμεῖς δέν πρόκειται νά θαυμάσουμε ἕναν, οὔτε μόνον δύο, οὔτε μέχρι δέκα φθάνει ὁ ἀριθμός τῶν μακαριζομένων, ἀλλά τεσσαράκοντα ἄνδρες, ὡς ἔχοντες μία ψυχή σέ διαιρεμένα σώματα, μέ μιά σύμπνοια καί ὁμόνοια τῆς πίστεως, μία ἐπέδειξαν καί πρός τά βάσανα καρτερία καί τόν ὑπέρ τῆς ἀληθείας ἀγώνα.

Ὅλοι ἕνας κοντά στόν ἄλλον, ἴσοι στήν γνώμη, ἴσοι στήν ἄθληση, γι᾽ αὐτό καί καταξιώθηκαν νά λάβουν ὁμότιμα στεφάνια τῆς δόξης. Ποιός λόγος θά μποροῦσε νά περιγράψει τήν ἀξία τους; Οὔτε τεσσαράκοντα γλῶσσες θά ἀρκοῦσαν νά ἀνυμνήσουν τήν ἀρετή τόσων μεγάλων ἀνδρῶν. Ἔστω καί ἄν ἦταν ἕνας ὁ θαυμαζόμενος, θά ἀρκοῦσε νά κατανικήσει τήν δύναμη τῶν δικῶν μας λόγων, πολύ περισσότερο τώρα πού εἶναι τέτοιο πλῆθος, φάλαγγα στρατιωτική, παράταξη δυσκαταγώνιστη, ἐξ ἴσου ἀνίκητη καί στούς πολέμους καί στούς ἐπαίνους ἄφθαστη.

Ἡ πατρίδα τους

Δέν ἦταν μία ἡ πατρίδα τῶν ἁγίων, γιατί ὁ καθένας προερχόταν ἀπό διαφορετικό τόπο. Τί λοιπόν; Θά τούς ποῦμε ἀπάτριδες ἤ μήπως πολίτες τῆς οἰκουμένης; Γιατί ὅπως στίς συνεισφορές τῶν ἐράνων ὅσα καταβάλονται ἀπό τόν καθένα γίνονται κοινά γιά ὅλους, ἔτσι καί γιά τούς μακάριους αὐτούς ἡ πατρίδα τοῦ καθενός εἶναι κοινή γιά ὅλους, καί ὅλοι προερχόμενοι ἀπό παντοῦ ἀνταποδίδουν ὁ ἕνας στόν ἄλλον τήν πατρίδα πού τούς προσέφερε.

Καί γιατί θά πρέπει νά ἀναζητοῦμε τίς πατρίδες πού βρίσκονται ἐδῶ κάτω, καί ὄχι νά ἐννοήσουμε ποιά εἶναι ἡ τωρινή τους πόλη; Πόλη, λοιπόν, τῶν μαρτύρων εἶναι ἡ πόλη τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας τεχνίτης καί δημιουργός εἶναι ὁ Θεός, ἡ ἄνω Ἰερουσαλήμ, ἡ ἐλεύθερη, ἡ μητέρα τοῦ Παύλου καί τῶν ὁμοίων του.

Τό δέ κατ᾽ ἄνθρωπον γένος τοῦ καθενός εἶναι διαφορετικό, ἀλλά τό πνευματικό εἶναι ἕνα γιά ὅλους. Γιατί κοινός Πατέρας τους εἶναι ὁ Θεός καί ὅλοι εἶναι ἀδελφοί, ὄχι γιατί γεννήθηκαν ἀπό ἕναν ἤ μία, ἀλλά γιατί ἀπό τήν υἱοθεσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συναρμόσθηκαν μεταξύ τους μέ τήν ὁμόνοια τῆς ἀγάπης.

Οἱ ἀπειλές τῶν βασάνων

Ἐπειδή ἐξαγγέλθηκε τό ἄθεο ἐκεῖνο καί ἀσεβές διάταγμα, ἤ νά μήν ὁμολογοῦν τόν Χριστό ἤ νά ἀναμένουν κινδύνους, καί ἀπειλεῖτο κάθε εἴδους τιμωρία, καί ξεσηκώθηκε πολύς θυμός καί θηριώδης ἀπό τούς κριτές τῆς ἀδικίας κατά τῶν εὐσεβῶν, μηχανορραφοῦνταν μάλιστα ἐπιβουλές καί δολοπλοκίες ἐναντίον τους καί ἐπιτηδεύονταν πολλά εἴδη βασανιστηρίων καί οἱ βασανιστές ἦταν ἀπαραίτητοι.

Ἐπειδή ἡ φωτιά ἦταν ἕτοιμη,τό ξίφος ἀκονιζόταν, ὁ σταυρός εἶχε στηθεῖ, ὁ λάκκος, ὁ τροχός, τά μαστίγια ἦταν ἕτοιμα.

Καί ἄλλοι (ἀπό τούς πρό ἐκείνους Χριστιανούς) ἔφευγαν, ἄλλοι ὑπέκυπταν, ἄλλοι κλονίζονταν, κάποιοι καί μόνον ἀπό τήν δοκιμασία τῆς ἀπειλῆς κατατρόμαζαν, ἄλλοι καθώς ἔφθασαν κοντά στά βασανιστήρια ἔπαθαν ἴλιγγο, ἄλλοι ἀφοῦ ἔμπαιναν στόν ἀγώνα, ἔπειτα ἀδυνατοῦσαν νά ὑπομείνουν ὡς τό τέλος τά βασανιστήρια καί λύγιζαν στό μέσον τῆς ἀθλήσεως, ὅπως ὅσοι κλυδωνίζονται στήν θάλασσα καί χάνουν καί αὐτά τά ἐμπορεύματα τοῦ μόχθου τους.

Ἡ ὁμολογία τους

Τότε, λοιπόν, αὐτοί οἱ ἀήττητοι καί γενναῖοι στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ παρουσιάσθηκαν στό μέσον, ἐνῶ ὁ ἄρχοντας τούς ἔδειχνε τό διάταγμα τοῦ βασιλέως καί ἀπαιτοῦσε τήν ὑπακοή, μέ ἐλεύθερη τήν φωνή εὐθαρσῶς καί ἀνδρείως, χωρίς νά φοβηθοῦν τίποτε ἀπό ὅσα ἔβλεπαν καί χωρίς νά τρομάξουν ἀπό τίς ἀπειλές, ὁμολόγησαν ὅτι εἶναι Χριστιανοί.

Ὦ, μακάριες γλῶσσες, πού ἀφήσατε τήν ἱερή ἐκείνη φωνή, τήν ὁποία ὁ ἀέρας καθώς τήν δέχθηκε ἁγιάσθηκε, οἱ δέ ἄγγελοι πού τήν ἄκουσαν τήν ἐπεκρότησαν, ὁ διάβολος μέ τούς δαίμονες τραυματίσθηκε, καί ὁ Κύριος τήν κατέγραψε στήν αἰωνιότητα.

Ἡ ἀπάντηση τῶν μαρτύρων στίς κολακεῖες καί τίς φοβέρες

Τί ἔκανε, λοιπόν, τότε ὁ κυρίαρχος; Γιατί ἦταν φοβερός καί πολυμήχανος νά μεταχειρίζεται τίς κολακεῖες καί νά μεταπείθει μέ τίς ἀπειλές. Στήν ἀρχή τούς δελέαζε μέ κολακεῖες, προσπαθώντας νά παραλύσει τόν τόνο τῆς εὐσεβείας τους... Καί μετά τούς ἀπειλοῦσε μέ πληγές καί θανάτους καί δοκιμασία ἀνήκουστων βασάνων...

Καί ἡ ἀπάντηση τῶν μαρτύρων: ...Μισῶ τήν δωρεά πού προξενεῖ ζημία, οὔτε δέχομαι τιμή πού εἶναι μητέρα τῆς ἀτιμίας... Γιατί μικρολογεῖς προσφέροντας λίγα

ἀπό τά ἀγαθά τοῦ κόσμου; Ἐμεῖς ὅλο τόν κόσμο περιφρονήσαμε... Τίποτε ἀπό αὐτά δέν ἐξισώνεται μέ τήν αἰωνιότητα τῶν δικαίων. Γιατί αὐτά παρέρχονται, ἐνῶ τά δικά μας μένουν.

Μιά δωρεά ἐπιθυμῶ, τό στεφάνι τῆς δικαιοσύνης. Μιά δόξα λαχταρῶ, αὐτή τῆς αἰωνίου βασιλείας... Ἡ φωτιά τῆς κολάσεως εἶναι φοβερή, ἐνῶ αὐτή ἡ φωτιά μέ τήν ὁποία μᾶς ἀπειλεῖς εἶναι ὁμόδουλή μας καί γνωρίζει νά σέβεται αὐτούς πού καταφρονοῦν τά εἴδωλα. Τίς πληγές σου τίς λογίζομαι σάν νηπιακά βέλη. Κτυπᾶς τό σῶμα, τό ὁποῖο ἄν ἀντέξει πιό πολύ θά στεφανωθεῖ λαμπρότερα, καί ἄν γρηγορότερα ὑποκύψει, θά φύγει ἀπαλλαγμένο ἀπό τέτοιους σκληρούς δικαστές, πού ἐνῶ ἔχετε ἀναλάβει τήν ὑπηρεσία τῶν σωμάτων, φιλονικεῖτε νά ἐξουσιάζετε καί τίς ψυχές...

Ἀλλά δέν θά μᾶς βρεῖτε δειλούς, οὔτε φίλαυτους, οὔτε εὐκολοτρόμακτους, λόγῳ τῆς ἀγάπης μας πρός τόν Θεό. Νά ἐμεῖς, ἕτοιμοι καί νά τροχισθοῦμε καί νά στρεβλωθοῦμε καί νά κατακακοῦμε καί νά δεχθοῦμε κάθε εἴδους βασανιστήριο.

Τό διά τοῦ ψύχους βασανιστήριο

Ὅταν ἄκουσε αὐτά ὁ ἀλαζόνας ἐκεῖνος καί βάρβαρος, μή ὑποφέροντας τήν παρρησία τῶν ἀνδρῶν, βράζοντας ἀπό θυμό, σκεπτόταν τί τρόπο νά βρεῖ ὥστε νά τούς ἑτοιμάσει ἀργό καί πικρό θάνατο. Βρῆκε λοιπόν τόν τρόπο καί κυτάξτε πόσο φοβερό.

Ἀφοῦ, δηλαδή, παρατήρησε τό κλίμα τῆς περιοχῆς ὅτι ἦταν ψυχρό καί τήν ἐποχή τοῦ ἔτους πού ἦταν χειμώνας, καί ἀφοῦ περίμενε μιά νύκτα πού τό ψύχος θά ἦταν ἀκόμη περισσότερο, καθώς μάλιστα φυσοῦσε βοριᾶς, διέταξε νά γυμνωθοῦν ὅλοι καί νά μείνουν στήν ὕπαιθρο στό μέσον τῆς πόλης καί νά πεθάνουν ἀπό τήν παγωνιά.

Ὁπωσδήποτε γνωρίζετε ὅσοι ἔχει πείρα ἀπό τόν χειμώνα, πόσο ἀφόρητο εἶναι αὐτό τό εἶδος τοῦ βασανιστηρίου...

Γιατί τό σῶμα πού θά ἐκτεθεῖ στό ψῦχος, πρῶτα ὅλο γίνεται μαυροκίτρινο καθώς πήζει τό αἷμα. Ἔπειτα τρέμει καί ἀναταράσσεται, τά δόντια κτυποῦν, οἱ ἶνες συσπῶνται καί ὅλο τό σῶμα συσπᾶται χωρίς νά τό θέλει. Καί μιά ὀδύνη δυνατή καί πόνος ἀπερίγραπτος πού φθάνει μέχρι τό μεδούλι, δημιουργεῖ μιά δυσβάσταχτη αἴσθηση σέ αὐτούς πού παγώνουν. Ἔπειτα τό σῶμα ἀκρωτηριάζεται, καθώς καίγονται τά ἄκρα σάν ἀπό φωτιά. Γιατί καθώς φεύγει ἡ θερμότητα ἀπό τά ἄκρα τοῦ σώματος καί συγκεντρώνεται στό βάθος, ἀφήνει τά μέλη ἀπό τά ὁποῖα φεύγει νεκρά, ἐνῶ σέ αὐτά πού συγκεντρώνεται προκαλεῖ πόνους, καθώς πλησιάζει ὁ

θάνατος μέ τό πάγωμα.

Τότε λοιπόν καταδικάσθηκαν νά διανυκτερεύσουν στήν ὕπαιθρο, ὅταν ἡ λίμνη γύρω ἀπό τήν ὁποία ἡ πόλη ἦταν κτισμένη καί στήν ὁποία οἱ ἅγιοι ἀγωνίζονταν τά ἀγωνίσματα αὐτά εἶχε μεταβληθεῖ σέ ἱπποδρόμιο ἀπό τήν παγωνιά καί ἀπό τό πολύ κρύο εἶχε μεταβληθεῖ σέ ξηρά...

Ἡ ἀνάληψη τῆς εὐθύνης τῶν στρατιωτῶν

...Τί λοιπόν θά ἀνταποδώσουμε στόν Κύριο; Καί ὁ Κύριός μας ἐγυμνώθηκε. Μεγάλο πράγμα εἶναι νά πάθει ὁ δοῦλος ὅτι ὁ Κύριός του;

Μᾶλλον ἐμεῖς εἴμαστε πού γυμνώσαμε τόν Κύριο. Γιατί ἐκεῖνο τό τόλμημα τό ἔκαναν στρατιῶτες, ἀφοῦ ἐκεῖνοι ἔβγαλαν καί μοιράστηκαν τά ροῦχα του. Θά ἐξαλείψουμε λοιπόν ἐμεῖς τήν κατηγορία πού ἔχει καταγραφεῖ εἰς βάρος μας.

Δριμύς ὁ χειμών, ἀλλά γλυκύς ὁ παράδεισος· ἀλγεινή ἡ πῆξις, ἀλλ᾽ ἡδεῖα ἡ ἀνάπαυσις...

Σέ μιά νύκτα θά ἀνταλλάξουμε ὅλη τήν αἰωνιότητα.

Τεσσαράκοντα μάρτυρες, Τεσσαρακοστή νηστεία

Μιά ἦταν ἡ εὐχή ὅλων. Τεσσαράκοντα εἰσήλθαμε στό στάδιο, καί οἱ τεσσαράκοντα νά στεφανωθοῦμε, Δέσποτα. Ἄς μή λείψει ἀπό τόν ἀριθμό κανείς. Εἶναι τίμιος ἀριθμός, τόν ὁποῖον τίμησες Κύριε μέ τήν νηστεία τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν, διά τοῦ ὁποίου ἡ νομοθεσία ἦρθε στόν κόσμο. Μέ νηστεία τεσσαράκοντα ἡμερῶν ὁ Ἠλίας ἀφοῦ ἀναζήτησε τόν Κύριο, ἐπέτυχε νά Τόν δεῖ...

Ἡ τελείωσή τους

...Καί ἔτσι, καθώς ξημέρωνε ἡ ἡμέρα, ἐνῶ ἀκόμη ὑπῆρχε πνοή στά σώματά τους, παραδόθηκαν στήν φωτιά καί τά λείψανά τους ἀπό τήν φωτιά ρίφθηκαν στόν ποταμό, ὥστε διά μέσου ὅλης τῆς κτίσεως νά διαπεράσει ἡ ἄθληση τῶν μακαρίων.

Στήν γῆ ἀγωνίσθηκαν, στόν ἀέρα ὑπέμειναν, στήν φωτιά παραδόθηκαν, τό νερό τούς ὑποδέχθηκε. Δική τους ἦταν ἡ φωνή· περάσαμε μέσα ἀπό τήν φωτιά καί τό νερό καί μᾶς ἔφερες στήν ἀναψυχή.

Ἡ κοινή προστασία τῶν Τεσσαράκοντα

Καί τό παράδοξο εἶναι, ὅτι δέν ἐπισκέπτονται καθένας ξεχωριστά αὐτούς πού τούς δέχονται, ἀλλά (τούς ἐπισκέπτονται) ὅλοι μαζί ἐνωμένοι ὡς χορός.

Ὢ, τί θαῦμα! Οὔτε εἶναι ἐλλιπεῖς στόν ἀριθμό, οὔτε δέχονται κάποια προσθήκη. Ἐάν τούς διαιρέσεις σέ ἑκατό, δέν ξεπερνοῦν τόν δικό τους ἀριθμό, καί ἐάν τούς συγκεντρώσεις σέ ἕνα, παραμένουν τεσσαράκοντα, ὅπως συμβαίνει μέ τήν φύση τῆς φωτιᾶς... Καί οἱ Τεσσαράκοντα εἶναι ὅλοι μαζί καί ὅλοι βρίσκονται στόν καθένα.

Ἡ ἀτελείωτη εὐεργεσία, ἡ μή δαπανώμενη χάρη, ἡ ἕτοιμη βοήθεια στούς Χριστιανούς, ἐκκλησία μαρτύρων, στρατός τροπαιοφόρων, χορός δοξολογούντων.

Τί δέν θά ἔκανες γιά νά βρεῖς κάπου ἕναν νά παρακαλέσει γιά σένα τόν Κύριον; Ἐδῶ εἶναι Τεσσαράκοντα, πού ἀναπέμπουν σύμφωνη προσευχή. ‘‘Ὅπου εἶναι δύο ἤ τρεῖς συγκεντρωμένοι στό ὄνομα τοῦ Κυρίου, ἐκεῖ βρίσκεται μεταξύ τους’’. Ὅπου εἶναι τεσσαράκοντα, ποιός ἀμφιβάλλει γιά τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ;

Αὐτός πού θλίβεται καταφεύγει στούς Τεσσαράκοντα. Αὐτός πού χαίρεται σέ αὐτούς ἀποτρέχει...

Ἐδῶ ἡ εὐσεβής γυναίκα εὔχεται γιά τά παιδιά της. Ὅταν ξενιτεύεται ὁ ἄνδρας της, ζητᾶ τήν ἐπάνοδό του. Ζητᾶ τήν σωτηρία γιά τόν ἀσθενῆ.

Ἄς γίνουν τά αἰτήματά σας μαζί μέ τούς μάρτυρες...

Ἡ μητέρα τοῦ μάρτυρος

Ἔδειξε ἡ γενναία μητέρα ὅτι ἀνέθρεψε τό παιδί της μέ διδαχές εὐσεβείας μᾶλλον παρά μέ τό γάλα.

Καί αὐτός, ὁ μάρτυρας, ἀφοῦ ἀνατράφηκε ἔτσι, προπέμφθηκε ἀπό τήν εὐσεβῆ μητέρα του.

Ἡ νίκη τῶν Μαρτύρων

Ὁ δέ διάβολος ἔφυγε κατατροπιασμένος, γιατί ἀφοῦ κίνησε ὁλόκληρη τήν κτίση ἐναντίον τους, τά βρῆκε ὅλα τά νικῶνται ἀπό τήν ἀρετή τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων: τήν ἀνεμώδη νύκτα, τήν χειμωνιάτικη πατρίδα, τήν ἐποχή τοῦ ἔτους, τήν γύμνια τῶν σωμάτων.

Ὦ, χορός ἅγιος! Ὦ, σύνταγμα ἱερόν! Ὦ, συνασπισμός ἀρραγής! Ὦ, κοινοί φύλακες τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων!

Ἀγαθοί συμμέτοχοι στίς φροντίδες, συνεργοί στήν προσευχή, δυνατώτατοι πρεσβευτές, ἀστέρες τῆς οἰκουμένης, ἄνθη τῶν ἐκκλησιῶν.

Ὑμᾶς οὐχ ἡ γῆ κατέκρυψεν, ἀλλ᾽ οὐρανός ὑπεδέξατο, ἠνοίγησαν ὑμῖν παραδείσου πύλαι.

*

Μιά εὐχή

Οἱ Ἅγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες, τό μαρτύριό τους, τό παράδειγμά τους, ἡ χάρη τους, ἡ μνήμη τους, ἡ συναντίληψή τους πρός τούς Χριστιανούς, ἀποτελοῦν ἕνα ἀπό τά τεράστια φορτία παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας μας, τήν ὁποία ἐπίσης μετέφεραν οἱ πρόσφυγες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καί δή ὅσοι προέρχονται ἀπό τήν ἁγία γῆ τῆς Καππαδοκίας, τήν γῆ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καί τῶν Καππαδοκῶν Πατέρων.

Αὐτές τίς παγωμένες ἡμέρες τοῦ φετινοῦ χειμῶνος, πού γίνεται βαρύτερος ὄχι ἀπό τό περισσότερο κρύο, ἀλλά ἀπό τόν φρικτό πόλεμο πού παρακολουθοῦμε ἐνεοί καί ἀπό τά ἀποτελέσματά του καί στήν δική μας πατρίδα, ἄς παρακαλοῦμε τούς Ἁγίους Τεσσαράκοντα, νά πρεσβεύουν μέ μιά φωνή στόν Κύριο γιά νά προστατεύει καί νά εὐλογεῖ τούς εἰρηνικούς ἀνθρώπους καί τά εἰρηνικά ἔθνη, πού μισοῦν τόν πόλεμο, τόν κάθε εἴδους πόλεμο, καί θέλουν νά διάγουν «ἥσυχο καί ἥρεμο βίο μέ κάθε εὐσέβεια καί σεμνότητα».